

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-160/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužiteljice Katice Miličević, OIB: 43802409172, iz Đakova, Hvarska 29, zastupana po punomoćnici Anki Jakovljević Grizelj, odvjetnici u Đakovu, protiv tuženika Addiko banka d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupana po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Šavorić & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. listopada 2026., u nazočnosti tužiteljice i njene punomoćnice, te uz javnu objavu presude, 9. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 7. točka 1. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000062102/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 22. ožujka 2006., solemniziranog kod javnog bilježnika Nikole Brača u Đakovu pod brojem: OU-181/2006 dana 23. ožujka 2006., koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 1,20 % jednokratno, unaprijed."

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, tužiteljici Katici Miličević, OIB: 43802409172 iz Đakova, Hvarska 29, zbog ništetne odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita, isplatiti iznos od 444,85 eura (četiristo četrdeset četiri eura i osamdeset pet centi), s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja teče od 28. ožujka 2006., pa sve do isplate, po stopi iz članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", broj: 72/02. i 153/04.) koja je iznosila 15% godišnje do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne kamatne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri)

postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 (tri) postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, OIB: 14036333877, tužiteljici Katici Miličević, OIB:43802409172, naknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 523,27 eura (petsto dvadeset tri eura i dvadeset sedam centi) zajedno sa zateznim kamatama koje teku od 9. listopada 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 (tri) postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 30. travnja 2026. navodi da je u svojstvu korisnika kredita s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. dana 22. ožujka 2006., sklopila Ugovor o kreditu broj: 5140030250- 61000062102/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, solemniziranog kod javnog bilježnika Nikole Brača u Đakovu pod brojem: OU-181/2006 dana 23. ožujka 2006., kojim se ugovorom tuženik, kao kreditor obvezao staviti tužiteljici na raspolaganje iznos od 60.000,00 CHF u protuvrijednosti od HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, dok se tužiteljica navedeni iznos obvezala vratiti, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

1.1. Navodi da se tužiteljica sukladno odredbi članku 3. točka 4. Ugovora o kreditu, obvezala tuženiku iznos kredita platiti u jednakim mjesečnim anuitetima, plativo u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan dospijeca odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca.

1.2. Ukazuje da se odredbom članka 7. točka 1. Ugovora o kreditu tužiteljica obvezala tuženiku platiti naknadu (za obradu kredita), a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, 1,20% jednokratno, unaprijed.

1.3. Na ime troškova naknade za obradu kredita tužiteljica je 28. ožujka 2006. platila tuženiku iznos od 444,85 eura (ranije: 3.351,74 kuna) što je razvidno iz isplatnog naloga prednika tuženika.

1.4. Ističe da ugovorne strane tijekom sklapanja Ugovora o predmetnoj odredbi nisu pregovarale, nego je ista bila dio standardnog ugovora o kreditu, na čiji sadržaj prilikom sklapanja ugovora tužiteljica nije mogla utjecati. U konkretnom slučaju tuženik ugovaranjem predmetne odredbe, tužiteljici nije objasnio što konkretno čine troškovi vezani za obavljanje bankarskih usluga, i zašto je iznos tih troškova, tj. naknade za obradu kredita u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži, dok Odluka o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, tužiteljici prilikom sklapanja ugovora nije niti bila predložena. Ističe da troškovi koji čine stvarnu uslugu trebaju biti transparentno ugovoreni, na način da moraju sadržavati i jasne ekonomske kriterije zbog kojih se takvi ugovaraju, dok tuženik nije iskazao po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, niti je precizirano na koji će se dan tečaj obračunavati.

1.5. Navodi kako je predmetna ugovorna odredba, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita kao potrošača s jedne ugovorne strane, i banke kao trgovca s druge ugovorne strane, te se kao takva ima smatrati nepoštenom i ništetnom. Zaključno, predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvotno ističe prigovor zastare navodeći da je sporna naknada naplaćena 28. ožujka 2006., a tužitelj je tužbu podnio 30. travnja 2026. Stoga je, prema navodima tuženika, razvidno da je nastupila zastara potraživanja sukladno odredbi članka 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05. - dalje: ZOO).

2.1. Tuženik osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,20 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,20 % iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe članka 3. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi članka 81. stavak 1. i stavak 2. ZZP/03.

2.2. Odredba članka 7. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe članka 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi članka 81. stavak 1. i stavak 2. ZZP/03 odnosno ništetna.

2.3. Nadalje, navodi da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe članka 7. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i

prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine", broj: 78/93., 29/94. i 162/98.) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju.

2.4. Trošak obrade kredita naplaćen je kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Zaključno, predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je u dokaznom postupku pročitao cjelokupan spis i svu priležuću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu broj: 5140030250-61000062102/2006 od 22. ožujka 2006. (list 6-16 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra (list 17-176 spisa), dopis tuženika od 2. travnja 2026. (list 177 spisa), isplatni nalog (list 178 spisa), otplatni plan (list 179-185 spisa), priloge uz odgovor na tužbu (list 198-253 spisa), priloge uz podnesak tužiteljice od 24. lipnja 2026. (list 264-291 spisa) te saslušao tužiteljicu.

3.1. Valja ukazati kako sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer tuženik u odgovoru na tužbu, a dodatno u podnesku od 10. srpnja 2026. nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, odnosno datum i visinu naplaćene naknade, a isti je dokazni prijedlog prema shvaćanju suda i postavljen od strane tužiteljice ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice protiv tuženika radi isplate iznosa od 444,85 eura, a koji iznos je isplatila tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

6. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

8. Iz Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000062102/2006. proizlazi da je odredbom članka 7.1. navedenog Ugovora ugovoreno sljedeće: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed".

9. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je Ugovor o kreditu iz 2006. sklopila radi ishođenja sredstava za adaptaciju nekretnine za život, odnosno za vlastite potrebe. U to vrijeme nije bila nositelj obrta, vlasnik trgovačkog društva odnosno trgovac u širem smislu te riječi. Ističe da joj djelatnik tuženika nije detaljno pojašnjavao odredbe Ugovora o kreditu pa tako niti odredbu o ulaznoj naknadi, već joj je Ugovor o kreditu predložen unaprijed na potpis po sistemu uzmi ili ostavi.

10.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

11. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužiteljica nije bila informirana na što se konkretno naknada za obradu kredita odnosi, te o predmetnoj naknadi nije mogla pregovarati, a nije bila niti informirana o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu mora platiti. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužiteljice iz kojega proizlazi da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj se nije moglo pregovarati. Tuženik je trebao tužiteljici obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu, te se na taj način uvjeriti da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

12. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03. – dalje: ZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 87. stavku 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništeta.

13. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer joj nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužiteljicu bila nerazumljiva jer ista nije mogla sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

14. Valja ukazati kako iz iskaza tužiteljice, ali i dokumentacije u spisu, proizlazi da je imala status potrošača jer je predmetni Ugovor o kreditu sklopila za osobne potrebe, odnosno radi ishođenja financijskih sredstava za adaptaciju nekretnine za život. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužiteljica bila potrošač.

15. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita kao i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije pregovarala o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, niti joj je ponuđeno da pregovara.

15.1. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom Ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljicom o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

16. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužiteljica neprihvatanjem navedene odredbe bila ograničena u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

17. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužiteljica bila ograničena uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba Ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znala koji iznos naknade mora platiti, nisu joj obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem naknade, pa je stoga navedena odredba za tužiteljicu bila nerazumljiva jer nije mogla sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njezino prihvatanje ili neprihvatanje takve odredbe, nije mogla procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njihovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

18. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 81. stavak 1. i 2. ZZP-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 7.1. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000062102/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 22. ožujka 2006., solemniziranog kod javnog bilježnika Nikole Brača u Đakovu pod brojem: OU-181/2006 dana 23. ožujka 2006., koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 1,20 % jednokratno, unaprijed.", te da je sukladno članku 81. i 87. ZZP-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

19. Budući da je predmetna odredba članka 7.1. Ugovora o kreditu ništetna ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog

potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan tužiteljici vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita pri čemu je između stranaka nesporno da je predmetna naknada naplaćena 28. ožujka 2006. u iznosu od 444,85 eura.

20. Na iznos od 444,85 eura tužiteljici pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom Ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, pa je nepoštena i time ništetna. Naknada je naplaćena 28. ožujka 2006., koja činjenica među strankama nije sporna, stoga su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke.

21. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 7.1. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

22. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu pa joj pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a.

23. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), trošak zastupanja na ročištima 10. srpnja 2026. i 9. listopada 2026. u iznosu od 100,00 eura za svako ročište sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 24. lipnja 2026. u iznosu od 100,00 eura te trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura, što ukupno iznosi 450,00 eura.

23.1. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 eura, što sveukupno iznosi 523,27 eura sa zateznim kamatama koje teku od 9. listopada 2026. pa do isplate sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a u vezi člankom 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj: 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20., 114/22. i 6/24. – dalje: OZ). Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

23.2. Obzirom da je tužiteljica u cijelosti uspjela u sporu, tuženikov zahtjev za naknadom parničnog troška, odbijen je kao neosnovan, stoga je odlučeno kao pod točkom IV. izreke.

Đakovo, 9. listopada 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088e-67a73**

Kontrolni broj: **00c7d-dfee9-9a57f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.